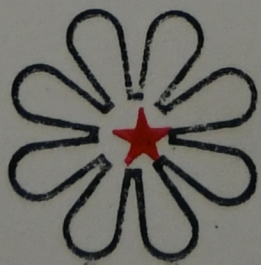

FESTIVAL
RUSKÝCH
A SOVĚTSKÝCH
DIVADELNÍCH
HER

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÉHO DIVADLA

SVITAVY - 31. 10.—29. 11. 1975

31. 10.

A. VAMPILOV
LIDÉ, KDE JSTE?

7. 11.

MUSTA J KARIM
KDYŽ MĚ OPUSTÍŠ

14. 11.

A. MAKAJONAK
TRIBUNÁL

15. 11.

A. P. ČECHOV
ZINA TI POSÍLÁ PUSU

21. 11.

BRAGINSKI J-RJAZANOV
PŘÍBUZNÍ

22. 11.

M. GORKIJ
JEGOR BULYČOV A TI DRUZÍ

28. 11.

S. JESENIN
ANNA SNĚGINA

29. 11.

V. VIŠNĚVSKI J
OPTIMISTICKÁ TRAGÉDIE

FESTIVAL RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH HER

Pod záštitou ministerstva kultury ČSR, Českého ústředního výboru SČSP, České odborové rady, Ústředního výboru SSM, Východočeského krajského národního výboru, Krajského výboru SČSP, Krajského výboru Odborového svazu pracovníků v kultuře a umění, Okresního výboru KSČ Svitavy, Okresního národního výboru Svitavy, Okresního výboru Národní fronty, Okresní odborové rady, Městského národního výboru Svitavy, Okresního výboru Svazu družstevních rolníků, Okresního výboru SČSP, Městského výboru Národní fronty, Jednotného klubu pracujících Svitavy za odborné spolupráce Ústavu pro kulturně výchovnou činnost v Praze a Krajského kulturního střediska v Hradci Králové

Politicko-ideový význam letošní národní přehlídky ruských a sovětských her je podtržen závažným výročím 30. výročí osvobození ČSSR Sovětskou armádou a přípravami na XV. sjezd KSČ. Myšlenka festivalu — tvůrčím způsobem rozvíjet internacionální družbu se Sovětským svazem — nabývá v těchto souvislostech nové politické aktuality. Je výrazem socialistické kulturní politiky, celistvým naplněním jednoho ze závěrů XIV. sjezdu, který i v oblasti kultury znamená novou plodnou etapu vývoje socialistické společnosti. Důležitým rysem této naší kulturní akce je široký zájem pracujících svitavského okresu o ruskou a sovětskou kulturu, velká podpora závodů a společenských organizací a orgánů státní správy. Chceme, aby amatérské divadlo bylo aktivním, výchovným činitelem v naší společnosti, aby upevňovalo v myšlení i cítění našich občanů vědomí bratrské, vpravdě internacionalistické spojení socialistických kultur. Naše společnost, vedená Komunistickou stranou Československa, se ve svém historickém vývoji mnohokrát přesvědčila o nezištné a bratrské pomoci Sovětského svazu. Současné poznávání socialistické kultury národů SSSR

navazuje na pokrokové národní tradice minulého století a novým způsobem naplňuje myšlenku politického i kulturního spojení se Sovětským svazem, jak ji chápal Klement Gotwald, Julius Fučík, Zdeněk Nejedlý.

Čeká nás nyní mnoho konkrétních a odpovědných úkolů. Heslo „Novými pracovními úspěchy vstříc XV. sjezdu KSČ“, kterým žijí naši pracující v továrnách a družstvech, platí plně i pro oblast kultury. Festival ruských a sovětských her posiluje socialistický charakter zájmové umělecké činnosti — rozvíjet proces socialistického osvojování skutečnosti v duchu socialismu.

Základním smyslem politiky strany a státu je a nadále zůstane péče o bohatý a spokojený život, o rozvoj tvořivých sil našich pracujících. V tomto duchu budou určeny i úkoly 6. pětiletky v oblasti kultury a v tomto směru čeká další ročníky festivalu závažný úkol — soustředit všechny síly na zkvalitnění práce amatérských divadelních souborů a rozvíjení poznání současné sovětské kultury.

PRACOVNÍ PROGRAM

MYŠLENKY A. P. ČECHOVA

Ubohý by byl osud literatury (velké i drobné), kdyby byla ponechána svévoli osobních názorů. To za prvé. Za druhé, není takové policie, která by se považovala za kompetentní, co se týče literatury. Souhlasím, bez omezování a bez hole to nejde, neboť do literatury se dostávají šarlatáni, ale ať přemýšlíte sebevíc, důkladnější policii pro literaturu nevymyslíme, než je kritika a vlastní svědomí autorů.

M. V. KISELEVOVÉ

Buď věrný své ženě, modli se s ní z modlitební knížky, získávej peníze, zabývej se sportem a máš to dobré na tomto i na onom světě. Buržoazie si oblíbila tak zvané „kladné“ typy a romány se šťastným koncem, neboť uklidňují jejich mysl, že mohou získávat i kapitál i dbát na nevinnost, být dravcem i šťastlivcem současně.

A. S. SUVORINOVÍ

Říkat o umění, že se přežilo, že se dostalo do slepé uličky, že není tím, čím by mělo být, a pod. a pod., je totéž, jako tvrdit, že touha jíst a pít zastarala, vyžila se a není nezbytná. Pravda, hlad je stará věc, v přání po jídle a pití jsme se dostali do slepé uličky, ale přesto se jíst musí a my budeme jíst, ať si filosofové a nedůtkliví starci žvaní, co chtějí.

O STUDII L. N. TOLSTÉHO CO JE UMĚNÍ
V DOPISE A. S. SUVORINOVÍ

MOJE SRDCE JE S TEBOU

Čechov inspirace dnešního divadla

Do Moskvy přivezli roku 1904 v zeleném voze na dopravu ústřic nezvyklý náklad až z Německa. Místo mořské pochoutky velkou černou rakev. Naložili ji na pohřební vůz a rovnou na hřbitov. Sešlo se za ní mnoho pohřebních hostů. Mohlo jich být víc, ale část jich omylem pochodovala za rakví jakéhosi generála a divila se, proč ta vojenská dechovka. Pohřební průvod uzavírali dva advokáti, kteří se živě bavili o inteligenci psů.

Podobným závěrem by mohla končit některá Čechovova povídka, kdyby ve zmíněné černé rakvi nespočívalo tělo spisovatele a dramatika A. P. Čechova, kterého takto přijala zpět do své náruče carská společnost. O díle ruského spisovatele existuje dnes (115 let od jeho narození) rozsáhlá teoretická literatura. V dramatu se mluví o tak zvaném čechovovském principu jako o běžném a ustáleném pojmu. K jeho stálosti a trvanlivosti přispívají nejen inscenátoři jeho děl v divadle, filmu a televizi, ale dramatici sami transformací jeho uměleckého myšlení do nových podob. Většinou jde o jména zvučná a platná: W. Saroyan, G. B. Shaw, Lilian Hellmanová, William Inge, Truman Capote, z ruských spisovatelů Boris Zajcev, Leonid Andrejev, Leonin Leonov a mnoho dalších. Při tom nelze počítat ty, kteří se stali jen epigony formy bez hlubokého myšlenkového náboje. Jaké to jsou znaky umělcovy osobnosti a díla, že trvají jako věčná inspirace? Historicky je Čechovovo dílo vymezeno složitým a těžkým zápasem o ztrácející se lidstvitiny minulého století. Krutost, nelítostnost a pohrdání lidskými

hodnotami nevedlo Čechova k obrazu nicotnosti lidství. Naopak objevuje člověka jako míru hodnot. Člověk stojí v situaci pro svět i proti světu, mezi ním a okolnostmi líčenými v povídkách a dramatech existuje silné napětí. Proto již není potřeba řešit dějových faktů; v problematizaci postoje člověka k dané skutečnosti tkví základ dramatického napětí, tady Čechov mistrovsky užívá svých mnohovýznamových obrazů, nepřímých replik, objevuje z nových a nových pozic lidské nitro. V novele Černý mnich podlehně hrdina Kovrin fikci duchovní spřízněnosti s černým mnichem odkudsi z Arábie, který mu sugeruje myšlenky o jeho velkém poslání. Kovrin pod vlivem světa klamu je aktivní, to, co ztratil ve skutečném životě, nalézá ve stavu duševního traumatu. Když se Kovrin ožení, přestane ho černý mnich navštěvovat. Proto vidí hrůzu všech okolností, společenské prázdnoty na pozadí „velké zahrady s nádhernými květy, orosenými ranními kapkami vláhy, parku, sosen s huňatými kořeny, žitných polí...“ Všechny ty krásné věci přírody volá v okamžiku své smrti v jasném vědomí, jak krásný může být život. Symbol racka, tak těsně spojený s Čechovem a moskevským divadlem MCHAT, je ze stejného kovrinovského rodu. Treplev miluje Tánu, Táňa však, snící, nezkušených osmnáct let, unaveného spisovatele, Trigorina, bez citového zájmu, který ji nakonec odvede do Moskvy, má s ní dítě a opustí ji. Symbol racka ve stejnojmenné hře je motivován zabitím skutečného ptáka, zastřeleného jen tak a kladeného k nohám Niny milujícím Treplevem. Život Niny byl ubit také jen tak, jako tisíce jiných. Proto, aby racek mohl létat a žít a vidět nebe

pokreslené nejkrásnějšími liniemi obzorů nad lidským životem, tvořil Čechov své dílo. Zde nutně začíná tvůrčí spojení Čechova a ostatní ruské a sovětské dramatiky. **Maxim Gorkij**, dramatikův současník a jen zdánlivý protichůdce, napsal o hře Strýček Váňa A. P. Čechovovi: „Když jsem poslouchal vaši hru, přemýšlel jsem o životě, přineseném v oběť idolu, o proniknutí krásy do chudého lidského života a o mnohém jiném, základním a důležitém.“ V Gorkého dramatech Vassa Železnovová, Nepřátelích a v Jegoru Bulyčevovi (1932) zní plným hlasem dialekticko-materialistické poznání společenské pravdy o okolnostech, v nichž se zabíjejí racci a hynou lidé se vším krásným, co k tomuto pojmu lze vztáhnout. V Gorkého hrách je plno špíny, kalu, lidské korupce a ziskuchtivosti, rozkladu buržoazie jako předzvěsti nových socialistických časů. Je v nich víra v osvobozený let, znějící pod okny umírajícího Jegora Bulyčova. Právem proto patří dramata Gorkého pod symbol racka nad jevištěm moskevského MCHATu. Bylo třeba mnoho smrti, a právě té nefalšované, nezkažené, proměňující se v život (jako je tomu například ve **Višněvského** Optimistické tragédii), aby mohl být symbol skutečností.

Je dějinnou zásluhou mladé sovětské dramatiky, vznikající v nové socialistické společnosti, že dovedla pro divadlo znovu rozeznít obraz člověka jako míry všech hodnot a zbavila ho černobílých stínů na charakteru. Mohli bychom dnešní sovětskou dramatiku rozvrstvit podle mnoha dělitek. Pro nás je nejpodstatnější velká rodina her zobrazujících současný život jeho formami. Jmenujme z dramatiků Salynského a jeho hru

Marie (o ženě, která našla smysl života ve službě lidem), Dvořeckého Člověk odjinud (o hrdinovi, který našel odvahu prosadit kázeň a řád jako osvobozující prvky člověka) a především dramatiky **Alexandra Vampilova** a Viktora Rozova. Mají k čechovovským metodám nejbližší, naplňují v mnohém filosoficko-umělecký odkaz, obsažený v Čechovově díle.

Vampilov je vnitřním založením lyrik, a proto v jeho komediích hraje značnou významovou roli poetické obrazy života, atmosféra prostředí, aby se se vši důsledností promítly do jednání hrdinů. Kolesov v Červnovém loučení prožívá niterné citové zápasy právě v prostředí předměstské zahrádky s vůní květin a trávy. Podobně jako u Čechova se od trvalosti krásy života odrážejí negativní lidské okolnosti (úplatkářský stařík v Červnovém loučení). Ve hře Loni v létě v Čulimsku se stává motiv veřejné zahrádky dramatickým prvkem, který odhaluje vnitřní svět hrdinů. Všichni říkají Valentíně, která stále, znovu a nepochopitelně znovu, opravuje zahrádku: „To není zahrádka, ale parodie na zahrádku... Pěstuješ zahrádku proto, aby ji ostatní mohli ničit.“ Nejvíce Šamanov, skeptik, tvrdící, že je nesmyslné protivit se okolnostem a jeho skepse ho vede ke zradě na Valentíně. A tak poprvé Valentina přejde přes zahrádku a do náručí člověka, kterého nemá ráda. Podobný motivický půdorys jako v Rackovi; Vampilov však za život racka — symbolu člověka, vede důsledný dramatický boj až do konce. Maličkost věcí vezdejšího světa se mu však stává, stejně jako velkému předchůdci, prostředkem výpovědi o lidském já.

Prostředí provincie, často umělecky užívané není v souvislosti s Čechovem také náhodné, objevuje se prakticky v každé hře. Dvojice aktovek Příhoda s metérem a Dvacet minut s anđelem jsou spojeny společným názvem Provinční anekdoty (soubor OB Dobkovice si je překřtil na přímočaré Lidé, kde jste?) obsahují základní situační komický fakt, někdy připomínající až Gogola (Příhoda s metérem). V kontrastu k prostředí, které je více uměleckým obrazem lidské provinčnosti, nechápavosti a lhostejnosti, vyniká kladná lidská vlastnost spíše jako paradox. Vampilov ukazuje situace, kdy myšlení a cítění lidí vychází z umělých, vykonstruovaných, nadiktovaných principů a zážitků (vezměme lidi kolem metéra), které jsou povyšovány na systém pravidel života a lidského chování. To jsme na půdě grotesky v pojetí blízkém A. P. Čechovovi přesně podle metody „Dědečkovi dají ochutnat rybu, neotrávili se a zůstane naživu, jí ji pak celá rodina.“ A. P. Čechov si podává ruku s dnešním mladým usilováním sovětské socialistické dramatiky až překvapivě vřele. „Chceš-li se stát optimistou a pochopit život, přestaň věřit tomu, co se mluví a píše, ale pozoruj a snaž se pochopit sám.“ To si zapsal ve svém zápisníku a tento citát by mohl stát nad portálem moskevského divadla Sovremenik, které tento odkaz v nové době ztvárnilo v prudký impuls jmen A. Volodin, A. Arbuzov a **Viktor Rozov**. Ten ve hře Cesta, kterou ty jdeš (u nás překládáno opět přímočařeji Člověk hledá radost nebo obecněji Hledání radosti) skládá svůj hold čechovovskému měřítku života, v němž člověk v obyčejné situaci se stává prvním a hlavním kritériem

společenského dynamismu sovětské doby. Život takový, jaký je. Rozov za situacemi hrdinů a jejich vlastnostmi hledá podtext doby, chce tuto dobu vyjádřit, ne už jen popsat a poklást černými a bílými barvami. V sovětském divadle má komediální žánr, vyznívající ve světlých tónech, dnes prvořadé místo. Tvorba autorské dvojice **Braginskij-Rjazanov** (hry Jednou na Silvestra, Sůva, Příbuzní, Známí), tolik připomínající metodu filmového střihu, nachází lidské nitro neobyčejně citlivé a živé, ochotné k etickému činu vždy ve jménu toho, aby člověk nepodlehł okolnostem a konvenci. I oni budují komediální situace, paradoxy dějových zvrátů a při tom píší hru velice vážnou; to platí i o Vampilovovi, Rozovovi, kdy v jejich hrách jde o člověka socialistické epochy jako revolucí probojovanou míru všech věcí a hodnot. A Jeseninův verš: „Přec mi to však duši nezlomilo / rád mám saně, rád mám koníčky / Protože dnes nade vším, co bylo / k pláči až, se smějí rolničky“ — zní jako hluboko přesvědčivý dovětek básníka, který tak cele hledal smysl člověka v nové době. Jeho Anna Sněgina, uváděná v šťastné shodě náhody v kontextu s letošní festivalovou dramaturgií, může i z jiné strany potvrdit čechovovskou inspiraci. Znovu se pak pro nás ukáže její platný základ — nestíhat pomyslné cíle, ale najít člověka a vidět, jak dnes žije.

Petr Průša

MYŠLENKY O DÍLE A. P. ČECHOVA

VIKTOR ROZOV

Čechov mě ohromil novou pravdou o životě. Právě on mě naučil chápat, že nejvýraznější, nejzápalnější slovo ze scény je slovo pravdy života, pravdy lidských citů.

ALEXEJ ARBUZOV

Čechov probudil k životu ohromný počet dramatických děl, a proto je třeba dnes ho hrát jinak než včera, počítat s tím, že po jeho dramatech byly napsány tak silné scénické obrazy, jak G. B. Shawa Dům u zlomených srdcí.

ZDENĚK NEJEDLÝ

Jsme generace, která ve svém mládí vyrostla na klasickém ruském románu. My jsme nejen četli, ale skutečně prožívali tento román, Gogolem počínaje a Čechovem a mladým tehdy Gorkým konče.

Alexander Vampilov

LIDÉ, KDE JSTE?

Divadelní studio OB Dobkovice - Severočeský kraj

PÁTEK
31. ŘÍJNA 1975
19,30 HOD.

Alexander Vampilov

LIDÉ, KDE JSTE?

Patroni: Technolen n. p. Svitavy, Vlněna n. p. Brněnec, Hedva n. p. Moravská Chrástová, JZD Radiměř, MěstNV Svitavy, MěstV SČSP Svitavy, ZNZZ Svitavy, Podnik racionalizace řízení a výpočetní techniky Svitavy, STS Svitavy, JZD Kunčina, ČSP, Česká státní spořitelna, Státní banka, MŠLZ - závod Morava Březina, Státní úřad statistický Svitavy, Lesní závod Svitavy.

Dvě jednoaktové veselohry o lidských i nelidských vztazích

Přeložila	Alena Morávková
Režie a úprava	Josef Doležal
Scéna	Josef Hnátek
Světla a zvuk	František Raháček, Antonín Vorel
Inspice	Jitka Husárková, Olga Jirásková

OSOBY A OBSAZENÍ

METÉR

Viktorie	Helena Svitáková, Irena Volfová
Fanoušek	Hanuš Eckert
Provozář	Josef Hnátek
Jeho žena	Hana Hnátková
Amant	Karel Drechsler
Lékař	Oldřich Bartoš

DVACET MINUT S ANDĚLEM

Expedient	Jaroslav Hartig
Šofér	Jaroslav Drahoš
Dobrý člověk	Hanuš Eckert
Uklízečka	Anděla Gottsmannová, Jaroslava Fryčová
Umělec	Vladimír Vajner
Novomanželka	Jana Červenková, Olga Jirásková
Novomanžel	Antonín Vorel

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Soubor byl založen na jaře roku 1972. To se sešlo několik vesměs mladých lidí, kteří se na různých místech už zúčastnili divadelní činnosti a shodli se na přání pokusit se o divadlo mladé, současné, s civilistickým projevem, provokující a bavící mladou generaci. Z několika možností, kde působit, byly nakonec vybrány Dobkovice, jelikož tamější Osvětová beseda nabídla ke zkouškám jeviště, sál i možnost vybudování klubovny. Někteří členové souboru v Dobkovicích působili a bylo možno navázat na tradici dřívějšího dobkovického souboru mladých, který v té době měl už velmi

málo členů a prakticky se rozpadl. Po roce činnosti také došlo ke spojení obou souborů v jeden, který příchodem dalších zájemců se rozrostl na dnešních 28 členů.

Za ono tříleté období činnosti vykazuje Studio OB Dobkovice tyto výsledky: André Puget: Bláhový čas - hráno 20X, Hana Bednářová: Daň zranění - hráno 14X, Jadwiga Zylinska: Pasáček vepřů - hráno 1X, Anatol Potemkowski: Kasaři - hráno 2X, Pásmo k oslavám VŘSR, Února a MDŽ, Alexander Vampilov: Lidé, kde jste? - hráno 11X. Tedy celkem 8 titulů hraných 56X s celkovým počtem diváků 7.678. Již v prvním roce své činnosti byl soubor pro kvalitní inscenaci zařazen do Kruhu vyspělých souborů kraje. Právo příslušnosti do tohoto Kruhu každoročně obhájil.

Soubor se stal vítězem obou okresních přehlídek, jichž se zúčastnil. Zvítězil na krajské přehlídce vesnických a zemědělských souborů a reprezentoval Severočeský kraj na Národní přehlídce vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém nad Jizerou. Dvakrát byl také vybrán na krajskou přehlídku do Žatce. Dále byl vybrán a zúčastnil se těchto festivalů a přehlídek: Festival angažovaného divadla Úpice 1974, Festival mladého divadla v Poděbradech 1973, 1974 a 1975, Libochovické divadelní léto 1974, 1975, Festival amatérské části Děčínské kotvy 1973, 1974, Chabařovické divadelní léto 1973, 1974, Železnobrodské hry 1973, 1975 a Festival mladého angažovaného divadla Kostelec nad Orlicí v roce 1975.

Kromě vlastního jeviště a zmíněných festivalů hrál soubor ještě v rámci okresu v Rumburku, Velkém Šenově, Františkově, Děčíně, Valkeřicích, Kytlicích a Modré. Mimo okres pak v Trutnově, Radonicích a Bechlíně.

Za tříletou činnost získal soubor řadu cen za kvalitní inscenace, režii a herecké výkony. O souboru zveřejnily recenze Amatérská scéna, Práce, Svobodné Slovo, Zemědělské noviny, Lidová demokracie, Průboj, Květy a okresní noviny z míst festivalů.

Tři členové souboru se pravidelně zúčastňují školení o dramaturgii a režijní práci. Další 17 se jich vystřídalo na různých seminářích o herectví. Všichni členové jsou zároveň členy Svazu českých divadelních ochotníků a souboru byl propůjčen titul Svazový soubor SČDO. Čtyři členové souboru se zúčastňují i činnosti recitační. Největší počet vystoupení vykazuje členka Krajského klubu uměleckého přednesu Anděla Masojídková, která recitovala i při odhalení sochy V. I. Lenina v Děčíně.

Soubor se přihlásil do soutěže aktivity vyhlášené ÚV SČDO na počest oslav 30. výročí osvobození ČSSR Sovětskou armádou, uzavřel socialistický závazek, který byl dán za vzor v lednovém čísle Amatérské scény. Členové souboru si upravili klubovnu a uskutečnili řadu brigád na úpravě jeviště a rekvizitárny.

Na letošním 45. Jiráskově Hronově obdržel soubor Grafický list za umístění v soutěži aktivity. Členové souboru vykazují i jinou veřejně prospěšnou činnost. Vedou dramatický kroužek při Okresním domě pionýrů a mládeže, pomáhají při pořizování projektů na úpravě Kulturního domu v Dobkovicích.

V současné době soubor dokončuje studium pohádky pro děti B. Zelenky — Elce Pelce do pekelce.

Mustaj Karim

KDYŽ MĚ OPUSTÍŠ

(AJHULINA KRAJINA)

Ukrajinské národní divadlo v Prešově

PÁTEK 7. LISTOPADU 1975 19,30 HOD.

Mustaj Karim

KDYŽ MĚ OPUSTÍŠ (AJHULINA KRAJINA)

Patroni: Adast n. p. Polička, Okresní vojenská správa, Vojenské gymnázium Jana Žižky Moravská Třebová, SZTŠ Moravská Třebová, JZD Osík, ČSAO Polička, ČSAD Svitavy, MěstNV Polička, VČZD Polička, ZOU Polička, Hedva 08 n. p. Polička, JKP Polička, gymnázium Jevíčko, ONV, OV NE, OV SČSP, OOR, OV SDR, MěstNV Svitavy, MěstV NE, OSP Svitavy, Státní statek Svitavy, Státní statek Moravská Třebová, JZD Staré Město, JZD Městečko Trnávka, Pivovar Jevíčko, Rostex Moravská Třebová.

D r a m a

Překlad	V. Hončar
Režie	J. Sisák
Asistent režie	J. Korba, zasloužilý umělec
Výtvarník	J. Šestina
Kostýmy	S. Kaanová
Hudba	V. Lubimov
Nazpívala	M. Murgašová
Inspice	Š. Kotík
Světla	A. Sabol a kolektiv
Text sleduje	A. Rebejová
Kostýmy zhotovili	J. Ilkovič a kolektiv
Scénu zhotovili	A. Forgáč a kolektiv
Stavba dekorací	M. Karaffa
Úprava paruk	I. Kokindová, A. Anderková

OSOBY A OBSAZENÍ

Ajhul	Marie Sisáková
Jagafar Muratšin	Josef Korba, zasloužilý umělec
Zulchabira	Anna Simková
Karlo Piccio	Mikuláš Simko
Richard Halin	Jan Stropkovský
Il'dar	Adrej Lucík, Štefan Semanco
Milavša	Světlana Škovranová
Kadyrjan Jabahajev	Ivan Maturkanič
Zalifa	Alena Fabiánová
Huľsara	Marie Korbová
Banat	Anna Bittnerová
Minlekaj	Tamara Simková

SLOVO KE HŘE

Mladá Ajhuľ, plná lásky k lidem a touhy po shledání s matkou, která ve válce zůstala nezvěstná, píše list lidem celého světa, aby jí pomohli nalézt nejdražší bytost. Spolu s Ajhuľ vyrůstá romantická bytost - Richard, který ji miluje čistým chlapeckým citem. Ajhuľ ale touží po něčem velkém a vznešeném, proto si Richarda nevšímá a jeho city neopětuje. Mladí lidé jsou dobrými přáteli a tvoří zvláštní jednotu s přírodou, která je jim matkou i otcem. Toulá se tu jakýsi Jabagajev, kterého trápí svědomí, protože ho pošpinil svojí lhostejností k cizímu utrpení. Zabloudí tu i náhodný lovec Il'dar, člověk městské civilizace, který v Ajhuľ ještě víc rozplamení romantickou představu o lásce. Jenže se ukáže, že Il'dar je zasnoubený a svými přízemními názory na lásku se daleko nevzdálil od své měšťácké partnerky, která ho přijde navštívit. Vracejí se do města a Ajhuľ, svržená z výšin romantického snu na tvrdou reálnou zem, znovu nachází v Richardovi věrného a oddaného přítele. Štěstí romantické Ajhuľ znovu vzplane, když dostane zprávu, že její nezvěstná matka žije a vrací se ke své dceři. Ukáže se, že matka nezahynula, ale zůstala v Itálii, kde našla manžela v italském antifašistovi. Nyní přichází spolu s druhým manželem do rodného kraje, aby si odvedla svoji dceru Ajhuľ, kterou vychovával její bratr Jagafar.

Odejde Ajhuľ, která vyrostla v pohádkových baškirských horách do neznámého cizího světa? Opustí Ajhuľ rodný kraj, aby našla štěstí po boku své matky, po které tolik toužila? Zvítězí v Ajhuľ láska k rodné matce nebo k rodné vlasti? Najde Ajhuľ ve věrném Richardovi svou vysněnou lásku? O tom všem se dozvíme v závěru hry Mustaja Karima - Když mě opustíš...

Andrej Makajonak

TRIBUNÁL

Divadelní soubor Jiří při KaSS Poděbrady

PÁTEK
14. LISTOPADU
1975
19,30 HOD.

Andrej Makajonak

TRIBUNÁL

Patroni: OV ČSČK Svitavy, OÚNZ Svitavy, Nemocnice s poliklinikou Svitavy, Polička, Litomyšl, Moravská Třebová, Státní plicní léčebna Jevíčko, JZD Trstěnice, JZD Rohozná, střední zdravotnická škola Svitavy, střední zdravotnická škola Litomyšl.

Tragikomedie

Přeložila

Režie a scéna

Zvuk

Světla

Text sleduje

Alena Voráčková

Jan Pavlíček

Karel Myšák ml.

Jiří Folprecht

Jana Hrabětová

OSOBY A OBSAZENÍ

Těřeško

Polina, jeho žena

Nada, snacha

Galja, dcera

Zina, dcera

Voloda, syn

Syrodojev

Komandant

Karel Myšák st.

Věra Knoblochová

Jaroslava Pavlíčková

Bohumila Vosáhlová

Libuše Drábková

Jaroslav Kodeš

Miroslav Hraběta

Viktor Knobloch

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Poděbradský ochotnický soubor Jiří patří k tradičním souborům (založen roku 1861) s úctyhodnou a hlavně houževnatou minulostí. Řada významných herců ve starém Jiříkově divadle hrála, řada své první kroky na jevišti spojila s ochotníky - za všechny jmenujme Leopoldu Dostálovou.

Jako by nepřetržitá ochotnická činnost dědů zavazovala vnuky (škoda, že vnukům je dnes kolem šedesátky), aby zuby nehty se drželi mnohy shnilých prken, za okupace adaptovaného divadla Na kovárně (dříve kovárna a maštal).

Byla to především minulost, která ukovala pás, jenž nedovolil dezertovat ochotnickým pěšákům z boje. Jiné vysvětlení, jak je možné, že soubor přestál 114 let, těžko nalézt. Soubor dokonce přežil diváckou tradici města. Tam, kde dříve byly nabitě divadelní sály a současníci hořeli nedočkavostí, jaké to milé překvapení jim herci - spoluobčané - připravili, začíná éra nového naplnění smyslu ochotnické práce: obrana proti nudě a šedé lhostejnosti té části společnosti, která konzum světských statků povýšila na cíl života. Obrana ochotnické rodiny proti stojatým vodám pohodlnosti, čili prevence. A neznám nic strašnějšího, než je nuda v práci, ve společnosti a v rodině.

J. P.

Anton Pavlovič Čechov

ZINA TI POSÍLÁ PUSU

Divadelní soubor EXCELSIOR Praha při OV SSM Praha 6

SOBOTA 15. LISTOPADU 1975, 19,30 HOD., SÁL OKRESNÍHO
KULTURNÍHO STŘEDISKA

Anton Pavlovič Čechov

ZINA TI POSÍLÁ PUSU

Patroni: OV SSM Svitavy, MěstV SSM Svitavy, JZD Rozkvět Opatovec,
MěstV SSM Moravská Třebová, MěstV SSM Polička, MěstV SSM Litomyšl,
střední ekonomická škola Svitavy.

Překlady

Dramatizace

Režie

Scéna

Inspice

Technická spolupráce a zvuk

Dr. B. Prusík a B. Mathesius

Jiří Hladký

Jiří Hladký

Stanislav Vrnák

Jiří Stöckl

Miloslav Jiřík, Luděk Jiřík

OSOBY A OBSAZENÍ

DENTISTA

Kurjatin, felčar
Vonmiglasov, d'áček

Karel Bondár
Jiří Hladký

ŠPERKY

Kolpakov
Kolpakovová
Paša, sboristka

Karel Bondár
Eva Kolínská
Stanislava Marková

BANKOVNÍ JUBILEUM

Šipučin
Taťána, jeho žena
Merčutkinová
Chirin
Předseda deputace
Členové deputace

Karel Bondár
Marcela Tomsová
Hana Charamzová
Jiří Hladký
Jiří Stöckl
Eva Kolínská, Stanislava Marková,
Luděk Jiřík, Stanislav Vrnák

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Obvodní výbor Socialistického svazu mládeže v Praze 6 je zřizovatelem divadelního souboru EXCELSIOR od roku 1973. Soubor existuje pod uvedeným názvem prakticky od r. 1966, kdy zahajoval svou činnost při Obvodním kulturním domě v Praze 6. Za dobu své činnosti uskutečnil Excelsior 16 premiér a sehrál více než 200 představení v Praze i na zájezdech mimo hlavní město. Repertoár divadla je převážně tvořen z volně adaptovaných klasických titulů, ale i z původní tvorby členů divadla. Například Tylův Strakonický dudák, Macháčkovi Ženichové a J. Hladkého Směj se, paňáco.

V současné době má soubor na repertoáru dvě zdramatizované povídky Dentista a Šperky spolu s populární jednoaktovkou Bankovní jubileum od A. P. Čechova pod názvem Zina ti posílá pusu. Dále je to hra režiséra souboru J. Hladkého Směj se paňáco a hra českého autora J. Doliny Truchlivá komedie.

Mimo tuto divadelní činnost má soubor v repertoáru také pantomimu, s níž se několikrát velice úspěšně představil na celostátní přehlídce v Litvínově, kde získal jednou 3. místo, dvakrát 2. a jednou 1. místo.

Soubor si za téměř 10leté divadelní činnosti vybudoval osobitý interpretační styl ze zkušeností činoherních i pantomimických. Soubor Excelsior byl jedním z nejúspěšnějších souborů letošního Šrámkova Písku - národní přehlídky divadel malých jevištních forem, kde získal nejvyšší uznání udělením ceny Českého ústředního výboru SSM.

Emil Braginskij - Eldar Rjazanov

PŘÍBUZNÍ

Divadelní soubor TJ Sokol Bystré u Poličky

PÁTEK
21. LISTOPADU
1975
19,30 HOD.

Emil Braginskij - Eldar Rjazanov

PŘÍBUZNÍ

Patroni: TOS n. p. Svitavy, Hedva 01 n. p. Moravská Třebová, JZD Vendolí,
Hedva 02 n. p. Moravská Třebová, Dřevojas Svitavy, JZD Svitavy-Lány,
Hedva - podn. řed. Moravská Třebová, Vkus Svitavy, Východočeské kera-
mické závody Svitavy, Východočeské dřevařské závody Svitavy, Kras n. p.
Chornice, MěstNV Moravská Třebová.

K o m e d i e

Překlad
Režie
Návrh scény
Světla
Text sleduje

Josef Palla
Jiří Němec
Petr Průša
František Zavadil
Ludmila Šídlová

OSOBY A OBSAZENÍ

Fjodor Burov, hlava rodiny	Ivan Marek
Irina, jeho dcera	Romana Fricová
Babička, jeho matka	Růžena Fricová
Bočkarjev, jeho synovec	Antonín Divoký
Rumjancov, vzdálený příbuzný	Rudolf Šíp
Zaplatin	Oldřich Unčovský
Zina	Marie Unčovská
Číšník	Josef Andrle
Rekreanti	Ivan Svoboda, Jan Mlynář, Josef Eška, Jan Bobek

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Počátky Divadla v Bystrém sahají do doby hraběnky Marie Valburgy, která zdělila bysterské panství v roce 1806. V divadelních rolích vystupovali převážně zámečtí úředníci. Hrál se německy a jen pro zvané.

Zakladatelem českého divadelního spolku byl místní učitel J. V. Kryšpín. V den Tří králů roku 1870 v zasedací síni místní radnice se uskutečnilo první české představení uvedením dvou veseloher Dědkův kalmuk a Hlučhý potomek. Dne 29. června 1871 vešly v platnost stanovy spolku, v nichž bylo uvedeno, že „účelem spolku jest: pěstování divadelního umění, zpěvu, zušlechťování mravů, zvláště pak všemožná podpora záměrů dobročinných“. Do roku 1919 působily v Bystrém dva divadelní spolky, Občanská beseda a Ochotnická jednota Tyl. V březnu 1919 byl založen dramatický odbor Sokola, jehož členy se stali ochotníci obou předchozích souborů. Divadlo v Bystrém se odmlčelo až v dubnu 1941, kdy byl spolek úředně zrušen. Předválečná éra divadla v Bystrém vyvrcholila Čapkovou Bílou nemocí, a Čapkovou Matkou v říjnu 1945 začalo divadlo svou novou poválečnou činnost. Dne 25. dubna 1970, u příležitosti 100. výročí založení českého ochotnického divadla v Bystrém, byla sehraána regionální hra, drama Václava Batíka Bysterský primátor. Premiéry se zúčastnili oficiální hosté okresních i krajských orgánů, kteří zasloužilým ochotníkům předali čestná uznání.

K nejúspěšnějším létům bysterského divadla patří bezesporu poslední roky. V roce 1971 se soubor zúčastnil textiláckého festivalu ve Svitavách hrou Strašidlo Canterwillské. Téhož roku se soubor objevuje na Národní přehlídce vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém nad Jizerou s dramatizací románu Honoré de Balzaca Evženie Grandetová. V r. 1972 je to inscenace hry G. B. Shawa Pygmalion, v roce 1973 komedie sovětských autorů Braginského a Rjazanova Sůva, se kterými se soubor znovu propracovává na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou. Čapkův Loupežník, Žabička G. Zápolské, Nestroyův Talisman, hry posledního roku, jsou důkazem promyšlené dramaturgie souboru, který si je vědom, že stoletá tradice není jen tradicí, ale i výzvou.

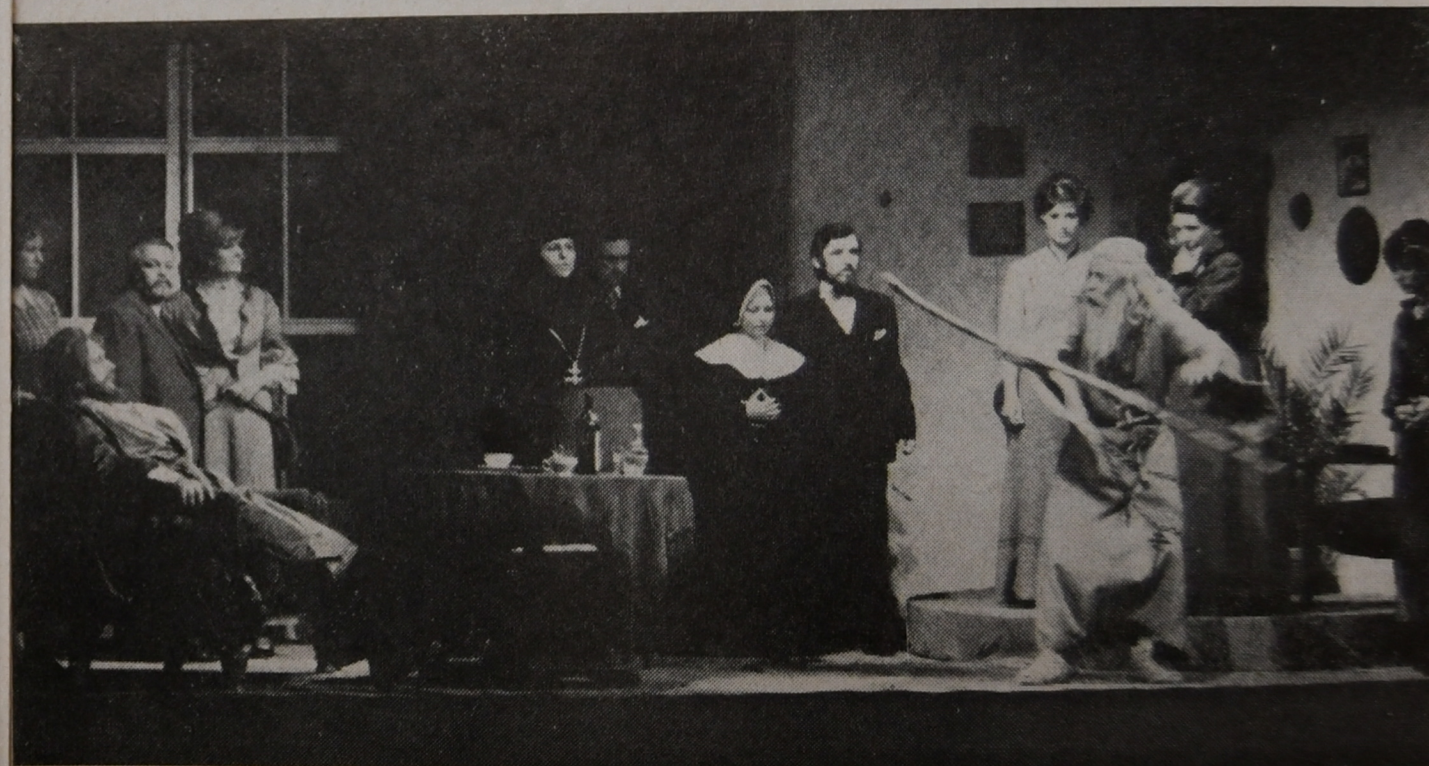
A naše plány? Příbuzní Braginského a Rjazanova jsou již skutečností, na prosinec připravujeme premiéru Zuzany Vojířové od Jana Bora. Na jaro 1976 jsou to Křupani od Ruzzanteho, v plánu je Klicperovo drama Rod Svojanovských a něco z antiky, snad Ženský sněm.

Základ souboru tvoří 25 stálých členů, převážně dělníků, pracovníků v zemědělství a učitelů. Dvě premieiry ročně, jedna se hraje, druhá studuje, je vžitý rytmus. Počet repríz se pohybuje od 10 do 15, podle úspěšnosti a hlavně nároků na jeviště (velikost - zájezdy). Soubor v současné době provádí vlastními silami rekonstrukci svého divadelního sálu, který pojme 240 diváků. Soubor je členem SČDO.

Maxim Gorkij

JEGOR BULYČOV A TI DRUZÍ

Divadelní soubor Obvodního kulturního domu Praha 4

SOBOTA 22. LISTOPADU 1975 19,30 HOD.

Maxim Gorkij

JEGOR BULYČOV A TI DRUZÍ

Patroni: Okresní výbor českého svazu žen, Jednota LSD Svitavy, Pivovar Svitavy, Východočeské mlékárny Svitavy, JZD Baňín, JZD Chornice, Potravinářský podnik Polička, Drupork Svitavy, Zemědělský stavební podnik Svitavy, Okresní průmyslový podnik Polička a Svitavy, Vlněna n. p. Bystré, Modeta n. p. Litomyšl.

Režie
Scéna
Světla

Václav Kasal
Petr Mařík, Václav Klimt, Miloš Čížek
Karel Mottl, Bohuslav Kropáček

OSOBY A OBSAZENÍ

Jegor Bulyčov
Xenie, jeho žena
Šura, nemanželská dcera Bulyčova
Varvara, dcera Bulyčova
Zvoncov, její muž
Dostigajev
Jelizaveta, jeho žena
Antonína,
Alexej, děti Dostigajeva
Melanie, abatyše
Taisja
Pavlin, pop
Glařira, panská
Bařkin, správce u Bulyčova
Tatin
Laptěv
Mokrousov
Trubač
Propotěj
Zobunovová
Doktor
Donát, hajný

Rudolf Moučka
Alice Jurková
Dagmar Kobřlová
Jarmila Nosková
Jiří Nebeský
Jiří Kobřle
Eva Kykalová
Marta Novotná
Antonín Bergner
Karla Klimtová
Hana Němečková
Miloš Čížek
Jaroslava Kvasničková
Jiří Juna
Antonín Kvasnička
Jan Kačmáček
Rudolf Jeřábek
Karel Posířil
Milan Dufek
Zdena Pechatá
Jiří Kobřle
Václav Merunka

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Soubor byl založen roku 1870, jako stálá ochotnická scéna. V jeho zrodu stál Karel Želenský. Tehdejší členové souboru hráli po hospodách a všude tam, kde se soustřeďoval tehdejší kulturní život. V roce 1923 byla uspořádána sbírka mezi občany tehdejší Prahy 15 a v roce 1925 postaveno svépomocí kamenné ochotnické divadlo v Praze, jehož padesátileté výročí bude oslaveno začátkem letošní sezóny. Přestávku v činnosti zapříčinila druhá světová válka, po jejímž ukončení se opět soubor stmelil a započal éru své existence. Na prknech divadla se vystřídali spolu s ochotníky mnozí známí pražští herci a tím přispěli k uměleckému růstu souboru.

Přišla léta mírné stagnace, kdy se ochotníci dělili o budovu s pražskou televizí. Po dobu asi deseti let se hrálo za velmi ztížených podmínek. Nápad o vypovězení smlouvy televizi, rekonstrukce a znovuvrácení divadla původnímu účelu, se podařilo jen za velkého pochopení a finanční pomoci ONV Praha 4a za přispění souboru, který odpracoval mnoho brigádnických hodin.

Slavnostní znovuzahájení provozu divadla se uskutečnilo 26. 4. 1975 hrou Maxima Gorkého Jegor Bulyčov a ti druzí. Tato hra byla nazkoušena v „bojových podmínkách“ na jevišti a v sále, které se opravovaly. Současná doba znamená pro divadlo významnou regeneraci tvůrčích i uměleckých sil, spojením dvou souborů v jeden celek a získání divadla pro původní účel, dávat divákům ze svých amatérských sil to nejlepší.

Sergej Jesenin

ANNA SNĚGINA

Divadelní soubor KKP Čelákovice

PÁTEK 28. LISTOPADU 1975, 19,30 HOD., SÁL OKRESNÍHO
KULTURNÍHO STŘEDISKA

Sergej Jesenin

ANNA SNĚGINA

Patroni: Vertex - podnikové ředitelství Litomyšl, Vertex 01 Litomyšl, JZD Vítějeves, JZD Morašice, pedagogická škola Litomyšl, gymnázium Svitavy, gymnázium Moravská Třebová, gymnázium Polička, MěstNV Litomyšl, MO SČSP Litomyšl.

Básnická povídka o lásce a revoluci

Překlad

Režie

Hudba

Umělecká spolupráce

Technická spolupráce

Josef Hora

Magda Šrámková

Bohumil Hanžlík

Jiří Hraše

Miroslav Páv, Jaromír Šraml,

Josef Šrámek, Josef Beran

OSOBY A OBSAZENÍ

Básník

Vozka

Mlynář

Stařenka

Ogloblin

Anna

Matka

Jiří Strnad

František Hochman

Jan Hlavica

Tatána Adamová

Václav Urban

Ingrid Pacltová, Dana Martínková

Magda Šrámková

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Divadlo poezie vzniklo v r. 1970, kdy se hrstka nadšenců, zapálených pro poezii, rozhodla pořádat poetické večery v čelákovické vinárně hotelu Graddo. Organizátorkou byla před-

sedkyně školské a kulturní komise MěstNV v Čelákovících, Libuše Krausová, a manželé Magdalena a Josef Šrámkovi. Zanedlouho měli kolem sebe několik lidí z divadelního souboru, hlavně mladých lidí, kteří se pustili s chutí do práce.

Od r. 1970 do r. 1974 uspořádalo Divadlo poezie 8 premiér: Verše o Praze, Praha bojující a vítězná, Vánoční poezie, Vítězný únor, Julius Fučík, Milostná poezie, Básník, jenž miloval svět (o J. Wolkerovi) a poslední premiérou byla básnická poéma Sergeje Jesenina Anna Sněgina, se kterou se soubor po Národní přehlídce v Jihlavě a jako vítěz krajské přehlídky Středočeského kraje v Poděbradech dostal na Národní přehlídku divadel poezie na Wolkerův Prostějov.

Poněvadž inscenace byly stále náročnější a prostory čelákovické vinárny nestačily, od Milostné poezie jsou všechna představení Divadla poezie již uskutečňována v Kulturním domě v Čelákovících, za velké účasti posluchačů.

Největšího úspěchu dosáhla Milostná poezie (na přehlídce v Benešově), Básník, jenž miloval svět (1. místo na krajské přehlídce v Kladně i účast na přehlídce v Benešově, cena SSM v Kadlecově memoriálu Středočeského kraje) a Anna Sněgina, se kterou se soubor po krajské přehlídce ZUČ ROH v Hořovicích dostal na Národní přehlídku ZUČ ROH do Jihlavy. Divadlo poezie hrálo několik představení Anny Sněginy zdarma pro brigády socialistické práce, pro školní mládež i pro celostátní setkání učňů, které bylo v Čelákovících. Podniklo mnoho zájezdů například do Peček, Sázavy atd. V dnešní době má soubor 20 členů, a to nejen ty, kteří recitují, ale jsou to i techničtí spolupracovníci, kteří s nadšením spolupracují na všech inscenacích. Průměrný věk členů je 25 let. V rámci oslav 30. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou připravil soubor Annu Sněginu a spolupracoval na Galakonzertu, který uzavíral oslavy.

Pro novou sezónu bude soubor studovat Nikolu Šuhaje loupežníka. Soubor si velmi váží ocenění, kterého se mu dostalo v letošním roce, a to účast na Wolkerově Prostějově a účast na národní přehlídce ruských a sovětských her ve Svitavách.

Vsevolod Višněvskij

OPTIMISTICKÁ TRAGÉDIE

Divadelní soubor MAKYTA při Domu kultury ROH v Púchově

SOBOTA 29. LISTOPADU 1975, 19,30 HOD.

Vsevolod Višněvskij

OPTIMISTICKÁ TRAGÉDIE

Fatroni: Vigona n. p. - podn. řed. Svitavy, Vigona 01 n. p. Svitavy, Vigona n. p. 02 Svitavy, Vigona 03 n. p. Svitavy, Vigona 07 n. p. Opatov, JZD Dolní Újezd, Kras n. p. Moravská Třebová, Kras n. p. Radiměř, JZD Hradec nad Svitavou, JZD Jevíčko, JZD Pohodlí, Botana n. p. Litomyšl, Botana n. p. Polička, ČSTP Svitavy, Botana n. p. Bystř, Toja Polička, Koh-i-noor Polička, ÚKZÚZ Hradec nad Svitavou, Semenářský statek Polička, Okresní veterinární středisko Svitavy, Pivovar Polička, Masný průmysl Polička, DIU Jevíčko, MěstNV Jevíčko.

Překlad	Anton Kret
Režie	Beňo Michalský j. h.
Scéna a kostýmy	Josef Ciller j. h.
Hudební spolupráce	Ervín Eisler j. h.
Světla	Josef Jastraban, Stano Kozáčík
Zvuky a film	Josef Racko, Ladislav Drobný
Představení vede	Vincent Záleský

OSOBY A OBSAZENÍ

První žena	Olga Zelková
Druhá žena	Emilie Záleská
Vajnonen, Fin, komunista	Ladislav Kunst
Rapavý	Ladislav Švec
Alexej, námořník Baltického loďstva	
prvé třídy	Viliam Hodoň, Karel Rosina
Vůdce	Josef Bellovič
Komisařka vyslaná stranou k Baltickému loďstvu	Emilie Čibénková, Darina Bartošová
Velitel lodi, bývalý důstojník námořnictva z povolání	Alexej Čibénka
Starý námořník	Štefan Mako
Sípavý	Štefan Cengel
Bocman	Anton Jagelka
Stará žena	Anna Vetešková
Vysoký námořník	Karel Jurík
První důstojník vracející se do vlasti	Leo Majtán
Druhý důstojník	Milan Gabriš
Náčelník zálohy anarchistů	Josef Tonhauzer
Oděsan	Vlado Gabčo
Důstojník nepřátelské armády	Marián Hruška
Vojenský kněz	Gabriel Chovan
Námořníci	Viktor Mareček, Viktor Štoll, Josef Repáč, Matúš Žemla, Jan Bednár, Antonín Kašička, Marcel Drobný
Ženy	H. Klučarová, D. Bartošová, V. Šramčíková

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

Ano, Divadelní soubor MAKYTA oslaví tento rok 30. výročí svého vzniku. Do své jubilejní třicáté sezóny, která je završením tvořivých úspěchů a pracovního úsilí jeho členů, vstupuje hrou Vsevoloda Višněvského, Optimistickou tragédií. Je to závazek souboru k 30. výročí osvobození naší vlasti hrdinskou Sovětskou armádou, které vděčíme za svobodu, za všechno, co je v naší vlasti krásné, co dělá náš život šťastným, co zušlechťuje život člověka a dává mu krásnou perspektivu do budoucnosti. Sovětská kultura, sovětská dramatika se stala i pro náš soubor nevyčerpatelným zdrojem. Ruské a sovětské hry divadelní, klasické i současné, jsou neoddělitelnou součástí našeho repertoáru. Studovat a inscenovat ruskou a sovětskou dramatickou tvorbu se stalo v souboru už tradicí a chceme v ní i v budoucnosti pokračovat.

Divadelní soubor MAKYTA se zrodil v lůně naší mladé třicetileté socialistické vlasti. S ní rostl, padal a klestil si cestu přes překážky začátečníka, těšil se z úspěchů a neodradily ho od tvořivé práce ani neúspěchy. Vypracoval se mezi přední ochotnické divadelní soubory v republice.

Při devátém výročí za záslužnou kulturně-politickou činnost a rozvoj ochotnického divadla bylo souboru uděleno státní vyznamenání „Za vynikající práci“. Soubor nespal na vavřínech. Neúnavně pracoval dál, rozseval mezi našimi pracujícími v městech a na vesnicích radost, potěšení, pohodu, zábavu i poučení.

Slibujeme, že v této ušlechtilé činnosti neochabneme, ale že tuto průkopnickou práci budeme dále zkvalitňovat, obohacovat novými dramatickými díly a účinně se podílet na výchově nového socialistického člověka.

Dnešní postavení ve velké ochotnické rodině si soubor vydobyl obrovskou láskou k divadlu, která se stala jeho symbolem od prvního roku jeho zrodu a přetrvává až do dnešních dní.

Tuto nesmírnou lásku k divadlu a obětavou třicetiletou práci ocenila v tomto jubilejním roce Ústřední rada odborů, když při příležitosti 27. výročí Únorového vítězství československého pracujícího lidu vyznamenala soubor Cenou Antonína Zápotockého za dlouholetou kulturně-politickou činnost a rozvoj ochotnického divadla.

Vincenc Z á l e s k ý, vedoucí divadelního souboru MAKYTA